

Thơ cho bé

Nước

d

BÀI THƠ : NƯỚC

 Subscribe

Đứng trong chậu thì mềm
Rửa bàn tay sạch quá
Vào tủ lạnh hóa đá
Rắn như đá ngoài đường
Sùng sục trên bếp đun
Nào tránh xa, kéo bóng
Bay hơi là nhẹ lắm
Lên cao làm mây trôi
Đi xa muốn về chơi
Thành hạt mưa rơi xuống
Tươi mát vườn, mát ruộng
Mơn mơn mầm cây lên
Đứng trong chậu thì mềm...

ĐÔNG DẠO

Tôi ở trên trời
Tôi ở dưới đất
Tôi tưởng rằng tôi mất
Chẳng hóa tôi không
Tôi chảy ra sông
Nuôi loài tôm cá
Qua các làng xã
Theo máng theo mương
Cho người trồng trọt
Thóc vàng chạt cót
Cơm trắng đầy nôi
Vậy chớ khinh tôi
Hạt mưa hạt móc.

Bài thơ: Mưa Rơi

Tí tách đều đều
Từng giọt mưa rơi
Mưa xanh cây lúa
Mưa mát cánh đồng
Mưa cho hoa lá
Nảy lộc đâm chồi
Từng giọt...từng giọt
Mưa rơi....mưa rơi.

Tác giả: Trương Thị Minh Huệ.

NƯỚC ƠI!

Nước ơi, nước ơi
Lại đây với bé
Cho bé rửa mặt
Cho bé rửa tay
Cho bé sạch sẽ
Rồi bé đi chơi
Mắt bé sáng ngời
Miệng cười xinh xắn
Răng bé rất trắng
Bé cần rất đau!

Phỏng theo Hông Đào Nga

*Trời mưa Trời gió
Mang vó ra ao
Được con cá nào
Về xào con nấy
Được con cá này
Thì để phần cha
Được con rô bé
Thì để phần mẹ
Được con cá bè
Thì để phần em
Trời mưa Trời gió
Mang vó ra ao...*

Ông Sao Ông Sao

Tranh
THAM BỮU NGÂN

Ông sao ông sao
Ông vào cửa sổ
Ông ở với tôi
Ông ngồi lên chiếu
Tôi biểu củ khoai
Ông nhai nhóp nhép
Cái tôm cái tép
Ông ghém với rau
Ăn mau chóng lớn
Ông ngồi dậy
Ông về trời

ÔNG MẶT TRỜI

Tranh
PHẠM HOAN

Tác giả
Ngô Thị Bích Hiền

Ông mặt trời óng ánh
Tỏa nắng hai mẹ con
Bóng mẹ và bóng con
Dắt nhau đi trên đường
Ông nhú mắt nhìn em
Em nhú mắt nhìn ông
Ông ở trên trời nhé!
Cháu ở dưới này thôi
Hai ông cháu cùng cười
Mẹ cười đi bên cạnh
Ông mặt trời óng ánh

THƠ: Cầu Vồng

Tác giả: Nhược Thủy

Mưa rào vừa tạnh
Có cái cầu vồng
Ai vẽ cong cong
Tỏ màu rực rỡ
Tím, xanh, đỏ, vàng
Ồ! hai cái cơ:
Cái rõ cái mờ
Ai tài thế nhỉ ?

BÀI THƠ: BIỂN VÀ MUỐI

Biển kia xanh biếc
Muối này trắng tinh
Ngày ngày ăn muối
Trong cá, trong canh

Bé đâu có biết
Công cô chú mình
Phơi nước thành hạt
Gạn trắng từ xanh.

(Phạm Hồ)

TRƯA HÈ

Trưa hè gió thổi
Hoa phượng lung lay,
Cánh hoa rụng bay
Như bầy bướm lượn.
Tiếng ve ca rộn
Nghe như tiếng đàn
Trưa hè liên hoan:
Hoa bay, ve hát.

(Sưu tầm)

GIỮA TRƯA HÈ

Nguyễn Ngọc Ký

Giữa trưa hè
Say tiếng ve
Phượng đỏ hoa
Rung rinh nắng
Giữa trưa hè
Đàn cò trắng
Lội sang sông
Đám mây hồng
Trôi lạng lẽ
Giữa trưa hè
Một mình bé
Võng đu đưa
Ngồi ru ru
Cho em ngủ

TRUYỆN: GIỌT NƯỚC TÍ XÍU

Tí Xíu là một giọt nước. Quê ở biển cả, họ hàng anh em nhà chúng đông lắm và ở khắp mọi nơi, ở biển cả, ở sông ngòi, ao hồ, ở trên trời, ở cả dưới đất... Một buổi sáng biển lặng, Tí Xíu cùng các bạn đuổi theo các lớp sóng nhấp nhô. Ông Mặt Trời thả ánh sáng rực rỡ xuống mặt biển. Bọn Tí Xíu reo vui trong sóng nhẹ và trong ánh nắng chan hoà. Chợt có tiếng ông Mặt Trời cất lên: Tí Xíu ơi ! Cháu có đi với ông không ?

Tí Xíu ngẩng nhìn. Chú đáp giọng rất khẽ, chỉ có ông Mặt Trời là nghe thấy.

- Đi làm gì ạ ?

Ông Mặt Trời cười bảo: Trên mặt đất thiếu gì việc, chỗ nào chẳng cần”.

Tí Xíu vui lắm. Nhưng sự nhớ mình là giọt nước không thể bay theo ông Mặt Trời được. Chú hỏi : Cháu nặng lắm làm sao bay lên được.

- Không lo, ông Mặt Trời nói ồm ồm, ông sẽ làm cho cháu biến thành hơi. Nói xong ông Mặt Trời vén mây, chiếu thật nhiều ánh sáng xuống biển, Tí Xíu rung mình và biến thành hơi. Chú chỉ kịp nói với biển cả: Chào mẹ, con đi ! Mẹ chờ con trở về.

Tí Xíu từ từ bay lên...

Tí Xíu nhập bọn với các bạn. Lúc đầu chúng bay là xuống biển rồi chúng hợp thành một đám mây mỏng rồi mặt biển bay vào đất liền. Gió nhẹ nhàng đưa Tí Xíu lướt qua những dòng sông lấp lánh như bạc. Xé chiều, ông Mặt Trời toả những tia nắng chói chang hơn lúc sáng. Không khí oi bức... Bỗng từ đâu một cơn gió lạnh thổi tới. Tí Xíu reo lên :

- Mát quá các bạn ơi ! Mát quá

Tí Xíu và các bạn nhảy nhót, múa lượn vui thích. Nhưng rồi trời mỗi lúc một lạnh. Tí Xíu thấy rét. Các bạn chú cũng thấy rét. Chúng xích lại gần nhau thành một đông đặc toàn những chú bé giọt nước nhỏ li ti. Bọn Tí Xíu không bay cao lên được nữa, chúng xà xuống thấp, thấp dần.

Một tia sáng vạch ngang bầu trời. Rồi một tiếng sét đing tai vang lên. Gió thổi mạnh hơn. Bọn Tí Xíu níu lấy nhau thành những giọt nước trong vắt. Chúng thi nhau ào ào tuôn xuống đất... Con giông bắt đầu.

TRUYỆN: SỰ TÍCH NGÀY VÀ ĐÊM

Ngày xưa ngày xưa, Mặt Trăng, Mặt Trời và Gà Trống cùng sống với nhau trên trời. Mặt Trăng mặc cái áo màu trắng, Gà Trống đội một chiếc mũ màu đỏ. Mặt Trăng thích cái mũ đỏ của Gà Trống lắm. Một hôm, Mặt Trăng nói với Gà Trống:

– Chúng mình đổi áo và mũ cho nhau nhé!

Gà Trống đáp:

– Tôi không thích cái áo màu trắng của cậu. Tôi không đội mũ lấy áo đâu!

Mặt Trăng cứ gạ đổi mãi nhưng Gà Trống nhất định không chịu. Mặt Trăng liền giật mũ của Gà Trống và vứt xuống đất. Gà Trống vội bay xuống đất để nhặt mũ. Nhưng Mặt Đất tối đen nên Gà Trống không tìm thấy mũ. Gà Trống sợ nhớ tới Mặt Trời, Gà Trống liền ngửa cổ lên trời và cất tiếng gọi:

– Mặt Trời ơi! Mặt Trời ơi!

Mặt Trời vội vén màn mây nhìn xuống dưới đất. Những tia nắng rực rỡ tỏa sáng khắp nơi. Nhờ có ánh nắng Mặt Trời chiếu xuống, Gà Trống nhìn thấy cái mũ đỏ của mình mắc trên một cành cây. Gà Trống sung sướng bay lên cây để lấy chiếc mũ và đội lên đầu.

Gà Trống định bay về trời nhưng vì quá mệt nên không đủ sức cất cánh bay lên nữa. Gà Trống cất tiếng gọi:

– Mặt Trời ơi! Kéo tôi lên với!

Nhưng Mặt Trời không thể kéo Gà Trống lên được. Mặt Trời đành an ủi Gà Trống:

– Gà Trống ơi! Bạn hãy ở lại dưới mặt đất vậy. Buổi sáng sớm bạn hãy gọi “Ồ ó o...! Mặt trời ơi!”, tôi sẽ thức dậy và trò chuyện với bạn nhé!

Từ đó trở đi, Gà Trống luôn dậy sớm và cất tiếng gáy “ò ó o” để đánh thức Mặt Trời dậy. Ở tít trên cao, Mặt Trời với gương mặt hồng hào tròn trịa, mỉm cười nhìn Gà Trống. Muôn loài hoa đua nở, khoe sắc màu rực rỡ. Cây lá cũng mở bừng mắt reo vui chào đón ánh Mặt Trời. Người ta gọi lúc đó là ngày.

Còn Mặt Trăng thì cảm thấy rất hối hận và xấu hổ vì đã đối xử không tốt với bạn Gà Trống. Vì thế, Mặt Trăng cứ đợi đến khi Mặt Trời lặn xuống phía bên kia rặng núi, Gà Trống lên chuồng đi ngủ mới dám xuất hiện. Người ta gọi lúc Mặt Trăng tỏa những tia sáng dịu dàng, yếu ớt gọi là đêm.

TRUYỆN: MÙA HÈ Ý NGHĨA

Ong vàng, kiến nâu và giun bụng bự ngồi trò chuyện với nhau thật vui vẻ giữa vườn hoa đầy sắc màu.

Kiến nâu nói:

- Hè này tớ ở nhà đi kiếm thức ăn và xây tổ với bố mẹ. Mùa mưa sắp đến rồi

Giun bụng bự đang măm măm cây kẹo mút lắc người bảo:

- Mùa hè tớ chỉ thích nằm trong hang ăn vặt và ngủ thôi à

Nghe giun nói thế cả nhóm đồng thanh bảo:

- Cậu thật lười biếng. Cậu sẽ chậm lớn cho mà xem.

Hai tuần sau, quả thật giun ngày càng bự hơn vì suốt ngày chỉ nằm trong hang ăn bánh kẹo và ngủ. Một hôm giun đang ngủ trong hang thì ngoài trời bắt đầu dần chuyển mưa. Chỉ một lúc sau, sấm sét đã giăng đầy trời, các loài vật trong vườn í ới gọi nhau về tổ.

Xẹt... xẹt... ùng... ùng. Tiếng sét nổ vang khiến giun bụng bự choàng tỉnh dậy. Nó nhìn quanh thấy hang đã ngập đầy nước. Không biết phải làm sao, giun khệ nệ ôm cái bụng bự vừa đi vừa gọi tìm mẹ. Giun mẹ đang đi kiếm ăn ở xa cũng đang lo lắng cho con.

Cơn mưa vừa nặng hạt vừa có gió giật nên đã làm một cây ốt đổ xuống, đè lên cái bụng bự của giun. Giun con cố hết sức mà không tài nào chui ra được vì cái bụng bự đã mắc kẹt dưới thân cây ốt. Giun òa khóc và kêu cứu:

- Mẹ ơi cứu con với.

Ong vàng ở trên cao nhìn xuống thấy giun gặp nạn vội bay đi tìm mẹ giun và hét to:

- Giun bụng bự bị cây ốt đè trúng, mẹ giun về gấp...

Mẹ giun nghe được tiếng của ong vàng hoảng hốt chạy về. Ong cũng kêu kiến đến phụ kéo giun con ra, Giun con thút thít:

- Cảm ơn mọi người đã giúp tớ. Cũng tại tớ lười vận động nên thân hình mập mạp, chân tay yếu ớt nên không thể tự cứu mình.

Giun con quay sang mẹ nói: Mẹ ơi, ngày mai con sẽ đi xới đất cùng mẹ để tìm thức ăn nhé.

Nghe giun con nói thế, mẹ giun và bạn kiến nâu, ong vàng vỗ tay tán đồng. Hôm sau đúng như lời hứa, giun bụng bự dậy thật sớm và cùng các bạn làm việc hăng say.

TRUYỆN: LỜI RU CỦA TRĂNG

- Các bạn nhỏ của trăng ơi, trong một ngày các bạn làm bao nhiêu việc, nào đi học mẫu giáo, khi về nhà sau khi giúp bà, nhặt rau giúp mẹ... Trăng thì không nhiều việc như các bạn. Trăng chưa bao giờ phải rửa mặt đánh răng, vì trăng chẳng ăn gì, và không hề nghịch bẩn. Trăng chỉ có một việc là chiếu sáng cho các bạn thôi.

Tuy vậy, các bạn đừng tưởng trăng nhàn rỗi lắm đâu. Vì thực sự đâu phải chỉ chiếu sáng. Trong lúc chiếu sáng còn biết bao nhiêu việc phải làm. Này nhé, đêm khuya khi các bạn ngủ rồi, trăng len qua các song cửa sổ, trăng đem về cho các bạn bao điều thích thú khi các bạn nằm mơ. Nói thật đấy, chẳng tin các bạn thử nhắm mắt lại xem. Các bạn thấy chưa “Những khu vườn trải ra vô tận dưới ánh trăng, sông hát lên niềm vui của mình. Những sợi rong xanh biếc chập chờn. Những con cá không muốn ngủ, cứ bơi lượn lấp lánh suốt đêm...”

Này các bạn, có nhiều bạn cũng giống như những con cá, ham chơi quá, không muốn ngủ. Thật ra, khi ngủ, có phải thời gian mất đi đâu. Ngủ, đó là đi tới một cuộc sống thần tiên khác. Trong lúc ngủ, người ta mơ thấy những điều khi thức không thấy được. Chẳng hạn, bạn có thể thấy mình lái con tàu vũ trụ bay vút lên không trung, mặc dù chưa bao giờ bạn lái một chiếc máy bay nào cả. Bạn có thể gặp bố bạn mãi tận ở một mặt trận xa xôi. Bố bạn khoác vải dù, áo ướt hơi sương, lá ngụy trang trên mũ xào xạc ánh trăng. Những bạn mồ côi còn có thể gặp được cả cha mẹ mình. Nếu như không có giấc ngủ, các bạn sẽ thiệt thòi biết nhường nào. Hãy ngủ đi, hãy ngủ đi các bạn.

TRUYỆN: ĐÁM MÂY XẤU XÍ

- Dải mây trắng yếu điệu lượn gần tới đám mây đen xấu xí. Nó đong đánh liếc mắt sang đám mây đen bĩu môi:

- Nhỏ nhem nhỏ nhem thế mà cũng gọi là mây. Thật xấu hổ. Rồi cùng với làn gió nhẹ, dải mây trắng thướt tha trong tà váy bông xốp trắng tinh lướt qua mặt đám mây đen một cách kiêu ngạo. Mây trắng nhởn nhơ dạo chơi trên những mái nhà, những cánh đồng khô khát. Mây đen vẫn chỉ lặng im. Nó cúi nhìn xuống cánh đồng hạn hán và nghĩ ngợi: “Mình sẽ làm gì để giúp đỡ các cô bác nông dân được nhỉ?”. Nó cố chịu đựng một cái nóng bức dữ dội của ngày hè. Mỗi lúc, đám mây đen một thêm xạm lại, nặng nề, có vẻ như càng xấu xí hơn. Rồi không biết vì thương các bác nông dân hay thương cánh đồng đang khát nước dưới kia, đám mây đen bỗng òa khóc. Những giọt nước mắt của nó trong trắng tinh khiết và mát rượi thấm vào lòng đất mẹ thân yêu. Những cánh đồng reo vui, những cỏ cây hoa lá bừng tỉnh, ríu rang nói cười như trong ngày hội. Tất cả đều cảm ơn đám mây đen, cảm ơn cơn mưa tốt bụng.

Lúc bấy giờ, dải mây trắng mãi chơi và kiêu kỳ chọi thấy xấu hổ quá “Mình thật xấu tính và vô tích sự” Nó ân hận lắm. Nó muốn nói lời xin lỗi với đám mây đen nhưng đã quá muộn rồi.

TRUYỆN: HỒ NƯỚC VÀ MÂY

- Vào một ngày cuối xuân, những tia nắng đua nhau nhảy nhót trên mặt hồ nước. Mặt hồ lung linh, rạng rỡ dưới ánh mặt trời. bỗng nhiên trời nổi gió. Chị Mây sà thấp xuống mặt hồ. Hồ nước cuộn sóng nói với chị Mây: “Khi có ánh nắng, tôi lóng lánh đẹp hẳn lên, thế mà chị lại che nắng của tôi”. Chị Mây tung tà áo đen kịt và nói:

- Cô bé ơi! Nếu không có tôi thì sao có cô?

- Tôi cần gì chị - Hồ nước lớn tiếng nói.

Chị Mây tức giận bỏ mặc Hồ nước và bay lên tận trời xanh.

Những ngày hè trời nắng chang chang. Hồ nước bị nung nóng bốc hơi dần lên nên ngày càng bé lại. Chị Mây vẫn giận hồ nước nên ở tít trên cao. Hồ nước bị cạn kiệt dần. Nó cầu cứu: “Chị Mây ơi! Không có chị tưới nước xuống tôi chết mất”. Bầy cá tôm trong hồ cũng than vãn: “Chúng tôi chết mất vì thiếu nước...”

Nghe tiếng gọi của Hồ nước và tiếng than vãn của bầy cá tôm...Chị Mây bay về tưới nước xuống Hồ cả một ngày đêm. Hồ nước lớn dần lên. Mặt hồ lao xao sóng: “ Cảm ơn chị Mây!Cảm ơn chị Mây!”. Hồ nước im lặng suốt cả mùa thu và mùa đông. Mặt hồ phẳng lặng như một tấm gương khổng lồ cho bầu trời xanh ngát cao vời vợi soi mình. Tà áo đen của chị Mây nhỏ dần. Mùa xuân sang, tà áo của chị Mây chỉ còn bằng dải lụa. Chị vội sà tấm thân mỏng tang, bé nhỏ xuống hồ nước mà nói:

- Không có cô bé, tôi cũng teo tóp dần không sống nổi đâu!.

Hồ nước lao xao sóng. Ông mặt trời tốt bụng rọi những tia nắng ấm đầu hè xuống mặt hồ. Hồ nước bốc hơi. Trên trời cao, chị Mây lớn dần lên. Từ đó Hồ nước và Mây không bao giờ tranh cãi kể công với nhau nữa. Cả hai đều thấm thía bài học: “Ở đời không ai sống được một mình”.

TRUYỆN; NÀNG TIÊN MƯA

- Hôm nay, Vịt con được mẹ cho ra sông tắm mát. Vịt con thích lắm. Những hạt nước bé xíu tinh nghịch rủ nhau trèo lên lưng, lên đầu Vịt con rồi lại lăn xuống mặt nước. Bỗng nhiên, một hạt nước bé xíu chạy đến ghé vào tai Vịt con thì thầm: “Vịt con ơi, chúng tôi sắp xa bạn để lên đường làm nhiệm vụ của mình rồi”. Vịt con ngỡ ngàng nhìn những hạt nước biến thành hơi bốc lên trời như những nàng tiên tuyệt diệu. Ông Mặt Trời càng lúc càng tươi, ánh nắng gay gắt hơn.

À, thì ra ánh nắng của ông Mặt Trời đã chiếu xuống mặt nước làm những hạt nước bốc thành hơi, nhưng hơi nước bốc lên trời để làm gì? – Vịt con vừa bơi vừa nghĩ.

Buổi chiều, những đám mây đen kéo về che lấp cả một khoảng trời rộng lớn. Từ trong đám mây, những giọng nói quen thuộc cất lên:

- Vịt con ơi, có thấy chúng mình không? Chúng mình là những giọt nước bé xíu từ sông, từ biển cả đây!

- Các bạn đang ở đâu? – Vịt con trả lời.

- Chúng tôi ở trên những đám mây đen nặng trĩu này.

- Vậy các bạn có xuống mặt đất và trở lại thành những hạt nước bé xíu được nữa không? – Vịt con hỏi.

- Có chứ! Chúng tôi sắp gặp Vịt con để đùa nghịch rồi đấy.

- Giữa lúc đó, chị Gió ào tới làm những chiếc lá vàng rơi đầy một góc sân nhà Vịt con, những tia chớp ngang bầu trời loé lên.

Thế là trận mưa rào chiều nay đã đổ xuống. Lộp bộp! Lộp bộp! Âm thanh vang lên như bản nhạc giao mùa. Vịt con ngấm nhìn và cảm thấy thích thú.

Con mưa rào ngớt dần, bầu trời sáng hẳn ra. Những đám mây đen biến đâu mất. Vịt con lạch bạch chạy ra luống rau mới được trồng hôm trước: “Ôi chao! Sao những ngọn rau mơn mớn lạ lùng, những chồi non vừa mới nhú. Trên ngọn rau xanh, những giọt nước bé xíu e ấp trong sáng như những ngôi sao lấp lánh giữa bầu trời xanh”. Vịt con chạy ào tới, dang đôi tay nâng niu những giọt nước. Vịt con thì thầm: “Sao các bạn lại trở thành mưa thế?”

- Vịt con biết không? Hơi nước bốc lên trời tạo thành những đám mây đen. Khi gặp không khí lạnh, những đám mây tụ lại rơi xuống mặt đất thành mưa, và chúng tôi lại trở thành những hạt nước bé xíu đây!

- Ôi hay quá! – Vịt con reo lên – Vậy thì từ nay, Vịt con không gọi các bạn là những hạt mưa bé xíu nữa đâu mà sẽ gọi các bạn bằng cái tên thật dễ mến: Nàng tiên Mưa. Các bạn có thích không?

Các nàng tiên Mưa khoái chí, cười rung cả luống rau rồi tí tách rơi xuống. Chúng hợp với nhau thành một dòng suối trong vắt, mát lạnh. Vịt con soi bóng mình dưới nước. Dòng suối chở Vịt con ra cái ao trước nhà. Vịt con lại say sưa chơi cùng các nàng tiên Mưa.

